

[Indenrigs- og boligministeren.]

sig en bolig med deres egne hænder og arbejdskraft, fordi de kan få denne arbejdskraft betragtet som deres bidrag til byggeforetagendet.

Til det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp vil jeg gerne sige, at en af de interessanteste ting, vi arbejder med i øjeblikket i boligministeriet, er en kombination af den tanke, det ærede medlem er inde på, når hun rejser spørgsmålet om det levende hus og selvbyggeriet. Vi har i øjeblikket under overvejelse et projekt, der går ud på, at man bygger kærnen til et hus, således at selvbyggeren straks får et sted at være, medens han selv bygger resten af huset. Der skulle dermed være skabt en yderligere opmuntring for tanken om selvbyggeri. Iøvrigt er jeg ganske enig med det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp i nødvendigheden af, at man i denne tid skaffer folk en chance for at bo i noget, de har råd til at bo i, bl. a. ved at godkende hele denne betragtning, der er betegnet som det levende hus.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen kom ind på byggesituationen i en betydelig større sammenhæng, end vi egentlig har diskuteret den under denne forespørgsel. Jeg kan ikke tjene det ærede medlem i at gå ind i nogen lang debat om alle de mange problemer, han rejste ved denne lejlighed. Jeg synes slet ikke, at de hører direkte til under besvarelsen af den forespørgsel, der behandles. Men een ting synes jeg dog det ærede medlem skal betænke, når han sammenligner statslåneydelserne nu med statslåneydelserne tidligere; det faktiske tilskud, som staten, altså folket, betaler til nybyggeriet, er større i dag, end det var tidligere, fordi den rente, som staten må optage sine lån til, og som staten altså må betale, er relativt større end tidligere. Følgen er, at det offentlige byrder er voksende, og følgen er, at det bidrag, der ydes, i realiteten er større. Det ærede medlems ønske om, at avancer og fortjenester i materialeindustrien bliver bragt ned, deler jeg, og jeg tror, at den eneste fornuftige måde at bringe dem ned på er ved en overgang at sørge for, at materiale-situationen ikke er slet så hårdt presset, som den har været hidindtil.

Og så lod det ærede medlem Karl den Førstes afhuggede hoved rulle ind over talerstolen og beskæftigede sig med sit yndlings-emne: militæret og bunkersbyggeriet. Jeg skal til det ærede medlem sige, at jeg kan ikke tjene ham i en diskussion om disse forhold, som er afgjort af den høje rigsdag og

afgjort således, at vi ikke længere behøver at diskutere derom. Når det bunkersbyggeri-program, som endnu ikke er fuldstændigt gennemført i alle kommuner, men som er tilrettelagt og vedtaget, er ført ud i livet, så vil Danmark foreløbig være så langt fremme med bunkersbyggeriet, at jeg ikke vil anse det for uforsvarligt at sige, at så kan vi holde en smule igen på det, medens vi har de andre store krævende opgaver som f. eks. løsningen af det byggeprogram, som militæret er stillet overfor at skulle skaffe plads til.

Dermed tror jeg, at jeg har givet det ærede medlem så lang en indrømmelse, som det overhovedet er muligt for mig.

Ordføreren for forespørgerne (Kjeldgaard Iversen): Jeg skal ikke forlænge denne debat, for jeg er egentlig ganske tilfreds med resultatet af den. Den har kun mødt velvilje fra de ordførere, der har talt, og jeg må måske gå ud fra, at jeg for det parti, der ikke har haft en ordfører til at tale, må betragte de synspunkter, der foreligger i en artikel i „Social-Demokraten“, som udmærket dækkende socialdemokratiets synspunkt i samme sag.

Til det ærede medlem hr. Lorentzen vil jeg gerne sige, at jeg mener, jeg i min indledning udtrykkeligt sagde, at jeg i denne forbindelse ville se bort fra de private servitutter, altså overhovedet ikke gribe ind i dem.

Både det ærede medlem hr. Lorentzen og det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp synes at gå ud fra, at byggeriet er næsten uløseligt forbundet med statslån, og så snart der er tale om byggeri, selvom denne forespørgsel slet ikke er rejst ud fra det synspunkt, er man inde på den tanke, at der skal en vis kontrol til med det byggeri, staten skal sætte penge i. Jeg vil gerne endnu en gang slå meget stærkt fast, at det byggeri, jeg fortrinsvis er talsmand for, er det byggeri, som folk selv finansierer uden at stille krav til hverken stat eller kommune. Jeg vil selvfølgelig give den højtærede minister og de ærede ordførere ret i, at den, der finansierer et eller andet foretagende, selvfølgelig må have kontrol med det, han finansierer — det gælder, hvadenten det er staten, kreditforeninger eller private personer —, men når det er den enkelte selv, der finansierer det, må det også være den enkelte, der har det afgørende ord med hensyn til, hvordan han ønsker kvaliteten af det vedkommende byggeri.

Til det ærede medlem fru Kirsten Gloer-